

III. rész

Mainsfield

4. fejezet

Exodus II.

- Ne szóljanak nekik, most ők a fontosabbak – jelentette ki gondolkodás nélkül. Nem ez volt az első alkalom, hogy farkasszemet kellett néznie a halállal és sokan remélték, hogy nem is az utolsó. Ekkor azonban egy nagy erejű robbanás rázta meg a fedélzetet, valósággal földhöz vágva az épp talpon állókat, Zsukov szerencsére pont most foglalt helyet székében.

- Pajzsok 10%-on nem bírunk ki többet! – kiáltotta Malcolm, valamiféle remény után kutakodva az admirális elüresedett tekintetében.

- Eljött az idő... - jelentette ki teljes nyugalommal, megbékélt a helyzettel.

Egyik találat érte hajóját a másik után, a pajzsok leválni készültek. Ekkor azonban újabb hipertér ablakok törték meg a csata robaját. Az A.S. Dauntless tűnt elő belőle, de ezúttal nem egyedül, a kicsiny hajótípus képviselőinek kisebb armadáját hozta magával. A szürkés hajók sokasága laza, körkörös alakzatot vett fel és azonnal a sérült hajó segítségére indult, ehhez azonban a fél csatatéren keresztül kellett manőverezniük, és ez koránt sem volt egyszerű feladat. Ugyanis a csillaghajók már szinte testközelből lövették egymást, a hatalmas seregek hajói alig néhány négyzetkilométeren tartózkodtak.

Kis méretükből adódóan rendkívül nehéz célpontot nyújtottak a nagyobb hajóknak, viszont a vadászok számára már túl nagy falatot jelentettek. Ennek köszönhetően viszonylag könnyen el tudtak cikázni a robosztus hajók között, de ezúttal sem érte el célját mindegyikük. A Dauntless mellett haladó cirkáló Clayton hajója, a Manhattan kegyetlen harcot vívott a közvetlenül előtte elhaladó, már pajzsokkal sem rendelkező nehéz korvettel. Pechére a Dauntless mellett elhaladó ügynökségi hajónak sikerült belemánővereznie magát a drák hajó halálos plazmalövedékébe, csak pár másodperccel azelőtt, hogy az óriás reaktora végleg megadta volna magát.

A többiek viszont komolyabb gond nélkül odaértek, rövidesen védelmi alakzatba rendeződve, majd körkörösén cikázva a hajótest körül. Ugyan túl kicsik voltak az ellenfelek célzó rendszere számára, mégis komoly fegyverzettel rendelkeztek. Plazmavetőikkel félelmetes pontossággal tudták eltalálni a Korolev felé suhanó torpedókat, valamint az ellenük induló vadászgépeket.

- Hiányoztam? – kérdezte Michael az admirálistól, miközben az újonnan jött flotta hajói védelmi alakzatba rendeződtek a már sérült csatacirkáló körül. Szinte az össze torpedót sikerült elkapniuk, miközben ionlövedékeik sorra csapódtak a masszív csatahajók pajzsába, jócskán lemerítve azokat.

- Nem is jöhetett volna jobbkor – válaszolta Zsukov enyhe mosollyal az arcán, mégis csak az életét mentették meg az imént. A harcmező túloldalán azonban nem alakultak ilyen szerencsésen az események. A furling hordozó hajóteste nem bírta tovább az érkező torpedók becsapódását, melyet az utolsó megmaradt csatahajó adott le, végső leheleteként.

A torpedók hatalmas darabokat szaggattak ki a patkó alakú hajótest oldalából, az utolsó hajótest valósággal letépte a jobb oldali részt, több ezer tonna víz zúdult az űr hidegébe. A zsilipajtók már nem bírtak megbirkózni ekkora nyomáskülönbséggel, egy konzervdoboz tetejeként repültek ki korábbi helyzetükből. A hajó sorsa megpecsételődött, túl nagy volt a kár ahhoz, hogy az energiaelvezető rendszerek megfelelő kapacitással működhessenek, a főreaktor másodpercek alatt túltöltődött és robbanása darabokra szakította az 1200 méter hosszú hajótestet.

De elmaradt a lángfelhő, a víz tökéletesen gondoskodott erről, maga a lökeshullám végzett az óriással. A többi részhez hasonlóan a patkó alakú hajótest jobb oldali része is külön utakon kezdett járni, a lökeshullám ereje egyenesen az agresszorba vágta. Közelségéből adódóan a keletkező robbanás mindent eltörölt a környéken, a furling óriáskapuval egyetemben.

A kicsiny Hellcat megállíthatatlanul száguldott a vörös lézersugár felé, már alig néhány száz méterre voltak tőle, a sérüléseknek köszönhetően nem tudtak katapultálni. Már tisztán

látszott, hogy valahol a szélénél érkeznek majd bele, ekkor azonban Mainsfield pajzsgenerátora végleg megadta magát. Ahogy a kékes energiamező szép lassan eloszlott, a szuperfegyver sugara hatalmas erővel csapódott a felszínbe, egy mély krátert vájva a Thassos városa felett húzódó hegygerinche.

A Furling nagyjából ekkor tervezte leállítani szerkezetét, de a kapu pusztulásának köszönhetően ez magától is végbement. Amint megszűnt a féregjárat, a biztonsági rendszerek leállították a roppant méretű fegyver generátorát. John gépe egyenesen a felszínbe csapódott, mivel ekkorra az összes üzemanyag elfogyott, valamelyest vissza tudta nyerni a gép irányítását, és siklórepülésben lassítani annak sebességét.

De még így is hatalmas sebességgel csapódtak Thassos külvárosába...

Ezalatt az odafent tomboló úrcsata lassan a végéhez közeledett. Az utolsó drák hajókat épp most lőtte darabokra az egyesített flotta közel 120 megmaradt hajójának kombinált tüzereje. A Demolisher minimális sérülésekkel vészelt át az öldöklést, O'Neill igyekezett távol tartani hajóját az események sűrűjéből, de azért minden fontosabb eseményből kivette a részét. Az Ügynökség felmentő seregének hála a Korolev is megúsza, bár komoly károkat szenvedett, beletelik majd pár órába, mire helyrefozzák a gépészek. Viszont nem mindenki mondható ilyen szerencsésnek, az utolsó megmaradt nehéz cirkáló, néhány korvett társaságában ostromolta a már pajzs nélkül maradt Manhattant. Plazmalövedékei hatalmas darabokat téptek ki a hajó gerincéből, a szögnek köszönhetően könnyedén keresztülhasítva annak kemény páncélzatát. Mivel a harctér elég távol eső részén voltak, a segítségére siető rombolók és 304-esek nem érhettek oda időben.

Kénytelenek voltak végignézni, ahogyan az egyik lövés keresztül vágta magát a burkolaton és egészen az egyik lőszerraktárig ette magát. Az azonnal berobbanó fél megatonnás robbanófejek egy másodperc tört része alatt tépték ketté a hajótestet, amely annak fennmaradó részében egy izzó lángcsóva keretében morzsolódott apró darabokra. Clayton admirális és emberei hősi halált haltak a csatában. Nem úgy, mint Kortis, aki a szuperfegyver pusztulásakor elugrott a rendszerből, maradék flottáját végleg maga mögött hagyva. De a Manhattannel végző hajók is rövidesen távoztak a harcterről.

- Megnyertük a csatát – jelentette ki Malcolm, amint az utolsó piros pötty is eltűnt képernyőjéről.

- De milyen áron... - sóhajtotta fel Zsukov, nem örült túlzottan barátja és megannyi bajtársa elvesztésének. De semmi sincs ingyen, mindennek megvan a maga ára, a túlélésé pedig különösen magas jelen helyzetben.

- A bolygópajzs lent van. Mikor kezdjük meg az úrvédelem felszámolását?

- Most – jelentette ki látszólag rendíthetetlen elhatározással. Viszont döntését inkább a kényszer szülte, ugyan az energiamező generátora lemerült és annak energiatekercei bizonyára kiégtek, nem lenne túl szerencsés, ha idő közben helyrehoznák. – Az összes, nem mentést vagy javítást végző hajó képezzen ostromgyűrűt a bolygó körül, de Thassos felé menjenek a legtöbben. Egyben kell az a generátor.

- Ébredj! Jól vagy? Hallasz engem? – hallotta Simon, miközben lassan magához tért. Szemeit szép lassan felnyitva egy kedves szőke hajú nő arcának körvonalai rajzolódottak ki előtte. Hirtelen nem tudta hol van, vagy mi történt vele. Egyedül a szerzett zúzódások fájdalma szolgáltat némi információt az elmúlt órák eseményeiről.

- Tom, magához tért! – közben szép lassan megpróbált felülni. A közben odaugró Thomas jobbajával próbál segítséget nyújtani ebben.

- Hol vagyok? – kérdezte miközben már sikerült ülő helyzetbe helyeznie magát, közben örömmel tapasztalta, hogy sikerült is úgy maradnia.

- Biztonságban – felelte Sharon, ezzel valamelyest megnyugtatta. Minden esetre mégis csak körülnézett. A sötét, poros helyiségben egy egyszerű villanykörte szolgáltatott némi fényel, első pillantásra egy átlagos pincének mutatva a félhomályban.

A poros faasztal és tetején helyet foglaló, számára beazonosíthatatlan berendezés is tökéletesen beleillett a képbe. Már majdnem teljesen megnyugodott, amikor két drák katona holttestén akadt meg tekintete, ő azonnal felugrott riadalmában.

- Megérdemelték – mondta Tom, közben vállára tette a kezét. Legalább meggyőződtek róla, hogy nem szerzett komoly sérüléseket. A következő percekben ismertette vele a helyzetet, elmondta, hogy egy égő roncs mellett találtak rá és senki mást nem tartózkodott a környéken. Nekik pedig még épp időben sikerült eltűnniük, ugyanis egy rakás ellenséges katona ért a roncshoz, percekkel kimentése után.

Valamint neki kezdtek a harcra való felkészülésre, a mai napon ugyanis elérkezett az ő idejük, a lehető legnagyobb káoszt akarják kelteni, ezzel jócskán javítva a felmentő sereg esélyeit.

Ezalatt az egyesített flotta ostromalakzatba rendeződött a kolónia körül. O'Neill javaslatának eleget téve, csak a viszonylag éppen maradt hajók vehettek részt benne, így akarta elkerülni a további veszteségeket. Ennek megfelelően a Korolev is kénytelen volt félre állni, bár ezt Zsukov nem is bánta annyira.

Embereit az űrben tehetetlenül sodródó Daedalus mentésére utasította, ezzel harmadikként csatlakozva az azt körülálló hajókhoz. Ennek ellenére nem volt túl biztató a helyzet, az utolsó plazmalövedék ugyanis áthatolt a cirkáló pajzsán és az orrészbe csapódtak, kis híján átszakítva a burkolatot, és egy jókora fekete foltot hagyva, amely az elülső rész felső oldalán is végighúzódott.

Ugyan emberek százai igyekeztek a hajó megmentésén, de még a legjobb gépészek sem mertek komoly ígéretek tenni. Ritka, hogy ilyen szintű károkat próbáljon bárki is helyrehozni. A hajó rendszereinek túlnyomó része kiégett, fegyverzete működésképtelen volt már, hajtóművei kiégték a reaktor többlet energiája elvezetése közben. Emellett szivárgott annak levegője és előre láthatóan szüksége lesz egy új pajzsgenerátorra is.

Tehát drágább lesz helyrehozni, mint építeni egy teljesen újat, de mégis csak a Daedalusról volt szó, túl sokat jelentett a katonák számára, hogy szó nélkül otthagyhassák.

A drák lövegek sorra tüzet nyitottak, amint az egyesített flotta hajói lőtávolságba kerültek, a védők nem adták fel egykönnyen a kolóniát, az utasításaik szerint az utolsó drákig harcolnak. A plazmalövedékek ereje nem bizonyult elegendőnek, a magasból záporozó lövedékek másodpercek alatt darabokra tépték őket, egyetlen cirkálót sem sikerült elintézniük. Ekkor a flotta hajói egy különös segélyhívásra lettek figyelmesek, az enyhe károkat elszenvedett Daybreaker vette elsőként az adást.

- Itt John Watermann, lezuhant gépem, mentésre van szükségem. Hallja ezt valaki? A nyomomban vannak, nem tudom meddig... - ezután megszakadt az adás és csak halk sercegés hallatszott.

- Vállaljuk a mentést – vágta rá Baeles, aki a híd hátsó részén bagózott, jól ismerte Johnt régebből.

- Rendben, vigye a csapatát, azonnal odasugározzuk magukat – válaszolta Frank.

- Nem lehet, még mindig zavarják, nem tudni honnan. Manuálisan kell odamenniük - jelentette ki Galen, a hagyományos érzési módra utalva.

- Túl veszélyes a terep egy csapatszállítónak. Attól tartok maradniuk kell – mondta Franklyn, vegyes érzelmekkel, legalább az ő életükért nem kell aggódnia.

- Nem olyan biztos az, támadt egy ötletem – vágta rá Anderson. Elgondolásának megfelelően rásugározták őket valamely, a mentést vállaló, az Ügynökség soraiba tartozó hajóra. Közülük egyedül Michael vállalta a feladatot, igencsak meglepődött, amikor meglátta az érkezőket. Előző találkozásukból fakadó emlékeiknek köszönhetően egy pillanat alatt fegyvereikkel hadonászva kezdtek ordibálni a kicsiny hajó irányítótermében.

- Most megdöglesz, te mocsok! – kiáltotta Beales, miközben ujja fékezhetetlenül remegett a ravasz felett.

- Ne fogadj rá – jelentette ki halál nyugalommal. Tökéletesen leplezve azt a tényt, hogy pajzsa teljesen lemerült az előző alkalommal.

- Tedd le, most egy oldalon állunk – próbálta jobb belátásra téríteni Taylor.

- Megölted a testvérem! – kiáltotta lelki fájdalomban, kezd önkívületi állapotba kerülni.

- Kit? – értetlenkedett Michael.

- 16 éve, Szküllán, engem is majdnem kicsináltál aznap! – folytatta a számára régóta tervezett pillanat pillanathoz szőtt monológot. Arcának minden rezdülésén látszott, hogy elégtételt akart venni. Azonban remegő ujjait mégsem tudta a ravasz meghúzására parancsolni. Taylor eközben elég közel osont hozzá, baljával azonnal kiragadta a géppuskát kezei közül, jobbával pedig visszatartotta, nehogy visszaszerezhesse.

- Nyugi, most velünk van. Majd utána elintézik... – próbálta nyugtatni, látszólag kevés sikerrel. Végül Beales odébb lépett és lábával jókorát rúgott az egyik földön heverő ládába, a helyiség másik végbe repítve azt.

- Még elintézzük, erre mérget vehetsz – fenyegette farkas szemet nézve Michaellel, akinek még mostanra sem sikerült felidéznie, hogy mire is célzott pontosan. Amint úgy látta, hogy megfelelő mértékben lenyugodtak a kedélyek segélyhívás helye felé vette az irányt.

Az álcázó rendszernek hála könnyedén át tudott jutni a város körül járórögző vadászgépek sokaságán, inkább a kijutás miatt aggódott, hiszen rövidesen kezdetét veszi a szárazföldi ütközet.

Írta: Darth Raven Elérhetőség: Darth_Revan@hotmail.hu

- Uram a bolygó űrtere teljesen az ellenőrzésünk alatt áll, minden légvédelmi üteget semlegesítettünk. Viszont valószínűsíthetően rejtett lövegek is vannak, célszerű lenne, ha folytatnánk a bombázást – javasolta Malcolm az admirálisnak.

- Nem folytatjuk, most a bolygón lévő 1 milliárd embert mentjük, nem pusztítjuk. Indítsák a gépeket, koncentrálják a támadást Thassosra, mindenképp el kell foglalnunk a pajzsgenerátort.

- Igen uram! – felelte határozottan, majd továbbította az utasításokat terminálján keresztül. A zavarásnak köszönhetően hagyományos módon kell a felszínre juttatniuk a csapatokat. Ugyan a Typhoonok csak a légkörben képesek repülni, a hadmérnökök tökéletesen felkészültek erre a problémára is. Még 18 évvel ezelőtt hozakodtak elő a rombolók szárazföldi invázióra is felkészítendő átalakításaival s a tanács jóváhagyásának köszönhetően mára már mindegyiken alkalmazták a módosításokat.

A megmaradt 16 rombolón a tervnek megfelelően annyi katona és harcjármű tartózkodott, amennyi csak lehetett. További csapatokról Kortishoz hasonlóan módszerrel az Aurorán tartózkodó tartalékosok soraiból akartak gondoskodni.

A Dallas ekkorra már sikeresen leszállt felszínre, John legutolsó ismert tartózkodási helyén. Ahogy kiléptek a hajótestből az automatikusan álcázásba kapcsolt, inentől fogva egyedül Michael tudta vezérelni egy, a zsebében rejtetett távirányítóféleségen keresztül.

Körülnézve azonnal rálelnek kopottas bakancsa mély nyomaira az eső áztatta talajon. Pechjükre John a legrosszabb irányba tartott minden lehetséges közül, egyenesen a Thassos városának közepe felé. S nem volt egyedül, fél tucat Drák nyomait jellegzetes, szögletes mintázatú nyomaira is ráleltek, bár ezek jóval frissebbek voltak az előbbieknél.

Még lehetett egy kis előnye.

Egyik romboló lépett be a légkörbe a másik után, a magasból ívelten ereszkedő lándzsákként közelítve a felszín felé, majd megálltak pár száz méterrel a felhőkarcolók magassága felett. A védők csak erre a pillanatra vártak, a megmaradt lövegek sorra kezdték ontani a tüzet, ahogyan lenyíltak a kör alakzatban a városközpont – és egyben a pajzsgenerátor – felé közelítő karcsú hajók robusztus rámpái.

S azokból valósággal özönlöttek a Typhoonok, ahogyan becsapódtak az első, zöld színű plazmalövedékek, valóságos égi poklot előidézve.

Épp, ahogyan Zsukov számított erre még annak idején, amikor elrendelte az átalakításokat. A heves tüzre való válaszul valamennyi romboló alsó felén százával nyíltak ki a zsilipek és rövidesen a betöltő szerkezet robotikus vezérlése egy-egy rakétát töltött azokba, melyek robbanófejei már kilátszottak a silókból.

Aztán a semmiből, néhány kósza gombnyomást követően azonnal begyulladtak narancssárgás lánggal égő hajtószerkezeteik, s több méteres lángcsóvát maguk után húzva eredtek útnak a már előre kijelölt célpontjaik felé.

Ez hosszú percekig így folytatódott, a masszív hajók keselyűként köröztek a hatalmas város romos felhőkarcolói felett, miközben a százával megindított rakéták után húzott világosszürke füstcsíkok töltötték be a levegőt és sorra hallatszott a becsapódások hangja, látszottak lángcsóvaik, majd a légvédelem maradékának elszenesedett maradványai.

Most már biztonsággal leszállíthatták a csapatokat.

Ezzel párhuzamosan a felkelés is elérkezettnek látta az időt. Elvégre nem árthat némi segítség társaiknak. Ugyan csak kevés harcjárművel rendelkeztek, de Simonnak és Tomnak bőven jutott egy, a roncstelepről csempészett páncéllemezből összetákolt dzsip.

Mögöttük az egyik katonaforma gyári munkás már alig várta, hogy élesben is kipróbálhassa a jármű tetejére szerelt nehézgéppuskát. Mivel jelenleg sokkal több gyalogosuk van kénytelenek az ő tempójukat tartani. S nincs is könnyebb célpont egy lassan vánszorgó terepjárműnél az út közepén.

Nem telt bele túl sok időbe és már több helyről is tüzet nyitottak rájuk, Tom egy fölényes legyintéssel intett a szomszédos, meglehetősen romos – egy jó 300 méter le volt nyesve a tetejéből – felhőkarcolón elhelyezkedő mesterlövészcsapatnak, akik egy frappáns sorozat leadása után már figyelték is a földre konfettiként hulló holttesteket és hallották kiáltásaik után hallatszó placcsanásukat. Sokukat hidegen hagyta és örültek, hogy nem voltak a helyükben, de volt a ki elmosolyodott a látványtól és a lelkükben lakozó különös érzéstől.

De hiába, ilyen a háború.

A következő pillanat azonban már koránt sem volt ilyen örömteli számukra, amikor is hangos zúgásra lettek figyelmesek, mintha feltöltődne valami, valami nagyon nagy erejű fegyver. De már csak későn eszméltek rá mi is az, csak a zöldes plazmalövedék közeledte láttakor pillantották meg a pár száz méterre tartózkodó bestiát, egy Drák Krakent. A lövedék egyenesen a felhőkarcolóba csapódott, pontosan a fejük fölé.

Tom némán lehunyta a szemét a robbanás láttán s dermedten figyelte ahogyan a fémszörnyeteg becélozza őket a gömbforma központi egységére szerelt ágyúval.

Nem sokkal a folyamat végbemenetele előtt viszont egy, a felettük elsuhanó romboló felől elindított rakéta csapódott bele a monstrumba, egy szempillantás alatt darabokra tépve azt, majd hatalmas robajjal zúdultak a talajra izzó maradványai.

Ha önfeláldozó rohamuk másra nem is volt jó, de remekül előcsalogatta az eddig rejtőzködő ellenfelet rejtekéről. Viszont amint fellélegezhetek volna már a következő lövedékek sora záporoztak feléjük...

Ekkorra a tetőpontjára hágott az ütközet. A Typhoonok sorra szállították a talajra az állig felfegyverzett büszke harcosokat, a nagyobb szállítójárművek pedig egyik Scorpiont rakták le a másik után. S azok már mainsfieldet éréjük pillanatában csatlakoztak a generátor felé tartó masszív tankoszlophoz, melyet katonák, dzsipek és egyéb harcjárművek ezrei kísérték, miközben a siklók fedezték őket a levegőből, pusztító rakétazáport zúdítva minden előttük álló épületre.

A drákoknak nem maradt választásuk. Parancsaiknak megfelelően nem tehettek kárt a generátorban, de nem is hagyhatták magára. Az utolsó leheletükig kellett harcolniuk. S ennek eleget is kívánt tenni valamennyiük. A megmaradt Krakenek újult erővel szórták az áldást a tankok közé, s lövedékeik nem csak megsemmisítették, de messze a magasba is repítették a Scorpionok égő roncsait, melyek közül sok páncéllemezei szürkék voltak a szokásos világosbarna helyett.

Most gördültek le a futószalagról. Együttes tűzerejük bőven elég megtorlásnak bizonyult. Egy ugyan képtelen volt leteríteni a monstrumot, de 3 már könnyű szerrel megszabadította lábaitól és fő fegyverzetétől, s így már nem volt valami sok haszna a roppant méretű harcjárműnek. Végre egyszer ők álltak nyérésre.

Ekkorra Michaelék is megérkeztek a csata forgatagába. Az ellenséges katonák tüze azonnal az egyik még a korábbi elkeseredett küzdelemből visszamaradt lövészárokba szorította őket. Innen már könnyűszerrel viszonzhatták a tüzet. A CSK-46 tagjai nem spóroltak semmivel, csak úgy özönlött az ólom puskacsöveikből. Michael kissé kényelmetlenül érezte magát, ugyanis 9 mm-es pisztolya eltörpült újdonsült társai gépkarabélyai mellett, mégis jóval többet szedett le az ellenség soraiból, mint bármelyikük.

Neki ugyanis egy könnyed pillantás is elég volt ahhoz, hogy akár 200 méterről is fejbe találja ellenfelét, a sok-sok éves gyakorlás meghozni látszott gyümölcsét. Ekkor azonban a lehengerlő túlerőben lévő ellenfél megelégette a kis csapat jelenlétét, s az egyik tank egyenesen a lövészárók felé indult.

- Remek és most? - hangzott a kérdés Andersontól.
- Kitartunk, amíg ide nem ér ez az ócskavas – vágta rá Tyler.
- Az oké, de utána? – társa ekkor vállat vont. Egyedül Michael szemei csillantak fel.
- Nekem lenne egy jó ötletem. De ehhez le kell majd buknotok – kis gondolkodás után valamennyien rábólintottak, majd a lövészárók oltalma alá kuporodva várták az Ügynök újabb hajmeresztő mutatványát. Majd alig 20 másodperc elteltével, jókora robajjal kezdett rázkódni a talaj, fegyverropogás és halálsikolyok hangja töltötte meg a levegőt.

Ennek abbamaradtával rövidesen kidugták a fejüket az árokból. Meglepetten tapasztalták, hogy minden ellenséges katona meghalt s a tank egykori helyén is csak egy jó kora lyuk tátongott, valamint annak izzó fémdarabjai heverték mindenfelé. Előttük Michael hősiezen feszített, széles mosollyal az arcán.

- Ennyi lett volna – mondta önelégülten a csodálkozó szempárok felé irányozva diadalittas tekintetét. A regényes pillanatot követően egy dzsip rajzolódk ki a háttérben, melyet két Scorpion tank kísért, valamint több tucatnyi katona állt körül.

- De ezt nem is te csináltad – jött rá közülük Anderson elsőként a teljesen nyilvánvalóra. S a többiek csak némán bólogattak, amint leesett nekik az egész.

- Nem, de láttam a közeledő tankokat és úgy gondoltam jó ötlet lett volna, ha lebuknánk mielőtt tüzet nyitnak...

- És ha csak megmondod, hogy jön egy rakás tank? – vágta félbe mondandóját Beales, Michael erre csak a fejét ingatta.

- Az elrontotta volna a pillanatot.

Ekkor az őrmester egy ismerős arcot pillantott meg a dzsipen, egész pontosan kettőt. Simon és John volt az, úgy tűnik ők valamivel jobb szerencsének örvendtek. Ekkorra szép lassan abbamaradtak a puskalövések is, lenyugvóban voltak a heves harcok. A pajzsgenerátort ekkorra az oda érkező különleges erők csapatai már nagyrészt megtisztították és hőseink örömteli arccal nézhették, ahogyan annak kékes energiamezeje körülölelte a bolygót.

- Nos, uraim. Győzelmet arattunk – jelentette ki Zsukov néhány óra elteltével, mikorra már Thassos városának minden apró része az ellenőrzésük alá került. Ugyan a zavarást okozó szerkezetet még mindig nem sikerült meglelniük, viszont már teljes biztonsággal tudhatták a kolóniát ismételten az irányításuk alatt. Jól tudta, ez egy történelmi nap volt számukra.

- Valóban – vágta rá Higgins. Aki a szárazföldi hadműveleteket koordinálta. Idő közben ugyanis visszahelyeztette magát a seregbe, egyébként sem maradt túl sok tábornok az Oroszlánmezei ütközetet követően. Bár meg kell hagyni, jó pár kilót felszedett az évek alatt és az akkoriban még makulátlannak tűnő elméje is kezdett megkopni valamelyest. Viszont még így győzelemre tudta vezetni a csapatokat.

- De nagy árat fizettünk érte – tette hozzá O'Neill a számos elesett bajtársukra, valamint Claytonra utalva. Viszont tudta legbelül, hogy mindez megérte. Egyszer és mindenkorra fordítottak a dolgok menetén, immár volt esélyük a győzelemre.

- Drák hajók a 8 óránál, a naprendszer vége felé léptek ki a hipertérből! – szakította félbe Malcolm a fejések szolid ünneplését. Úgy tűnik még koránt sem ért véget a játszma, Kortis megérkezett a lovassággal. Ekkorra tisztázódott bennük a tény, hogy nem Mainsfield visszafoglalása volt az előttük állóak neheze, megtartani lesz az. A határozatlanságból fakadó csendet végül Zsukov szakította félbe.

- Hány hajó?

- 216, majdnem akkora ez a flotta, mint, amelyet az előbb győztünk le. Most nem fog sikerülni.

- Miért? Talán meghibásodott volna a pajzsgenerátor? – emelte fel a hangját az admirális, a Mainsfield orbitális elhárító mezejét generáló szerkezetre utalva.

- Nem, de a számarány közel kettő az egyhez és az elő...

- Akkor miért nem indult még a bolygópajzs alá valamennyi hajó? - förmedt rá az admirális látszólag fenyegetően, bár már inkább csak megjátszotta. – Az alatt lesz esélyünk. Nem is kevés...

- Hacsak nem jöttek rá megint, hogyan jutnak át rajta – tette fel a még mindi kapcsolatban lévő kérdést O'Neill valósággal karót verve az ősz hajú admirális szívébe, aki mindenre gondolt, ennek kivételével...

Minden esetre a flotta felvette a kívánt pozíciót és valamennyi Tau'ri és Furling csillaghajó nem sokkal a kékesen ragyogó energiamező vonala alá ereszkedett. Sorra élesítették fegyvereiket és fojtották vissza lélegzetüket. Most könnyed győzelmet aratnak, vagy mind elpusztulnak.

A Korolev hídján Malcolm meredten bámulta a hold felől közeledő méretes flotta közeledtét. Már csak néhány ezer kilométerre voltak a lőtávoltól, majd hirtelen megálltak.

- Uram, az ellenséges flotta megállt és tartja a pozícióját. Mi is ezt tegyük?

- Feltétlenül. Innen nem mozdulunk fiam. Ma győzelmet aratunk, vagy az utolsó leheletünkig küzdve veszítünk.

Ez után újabb kínos csend következett. Aki tehette, - még Zsukov is - a radarképernyő kijelzőjéhez meresztette tekintetét. Majd idegesen figyelte közel negyed órán keresztül az eljövendő történéseket. Ekkor pittyenések hallatszottak.

S mindenkiben megállt az üő azok hallatán egy pillanat erejéig. Még az admirális halántékán is megjelent néhány tömzsi izzadságcsepp, majd megkönnyebbülve tapasztalták, hogy azok a hirtelen eltűnő hajókat kívánták jelölni.

Visszavonultak.

- Éljen! – hallatszott a kiáltás valamennyi szájából visszahangozva. Egyedül talán Zsukov kivételével, aki csak ez enyhe mosolyt engedett meg magának. De azt is méltán, ma győzelmet arattak...

Darth Raven